

CRAC de la setmana: Carles Royo i Baiges

«NO ANIRIA A UN LLOC ON NO ES RESPECTÉS LA DIGNITAT DELS MÚSICS»

El 21 de juliol de 1918 neix la Unió Filharmònica d'Amposta. Durant aquests anys, la Banda de Música ha obtingut nombrosos guardons, a més d'innombrables distincions al mèrit musical, alhora que ha participat en nombrosos festivals. En l'arxiu musical de la Societat hi han catalogades més de 1500 Obres de Concert: pas-dobles, marxes de cercavila, marxes fúnebres i de processó, himnes, Sardanes, etc... Parlem amb Carles Royo i Baiges, actual director de la Banda de Música.

Més Ebre: La Fila i la Lira. Quina és la diferència ambdues?

Carles Royo : Formalment dos consonants, però compartim les vocals. Amb això vull dir que en el fons tenim molt en comú però, igual que les consonants atorguen qualitat a les vocals, així succeeix igual en el cas de les dues entitats.

ME: Quin és el lloc on heu actuat que més us ha impactat i alhora, on més heu impactat?

CR: El primer Palau va resultar una experiència molt impactant, després van venir l'Auditori Nacional, Auditori de Lleida, l'estadi Olímpic i molts altres indrets que, per la seva configuració arquitectònica i, per descomptat, per la qualitat dels espectacles que es porten a terme, impacten als músics. De totes maneres prefereixo no oblidar qualsevol concert o cercavila en algun poble perdut on mai o quasi mai

havin sentit una banda i la gent s'ha desfet en agrair la tasca dels músics, en mostrar la seva hospitalitat i sobretot en veure en les seves cares com estaven disfrutant d'escoltar els sons que la banda interpretava.

ME: Ha tingut alguna influència la proximitat del País Valencià pel que fa al tipus, estil de música vostra?

CR: L'origen i la creació de les bandes de música a les terres de l'Ebre està associada a la vinguda de temporers valencians per conrear l'arròs. Abans de la seva arribada les bandes es formaven preferentment als pobles de l'interior on es trobaven els nuclis de població més importants i també una economia més consolidada.

ME: Actualment quants músics configuren la Fila?

CR: És arriscat concretar un nombre de músics perquè depèn molt de l'època de l'any, a l'estiu hi ha menys condicionants i la banda incrementa plantilla, a l'hivern en canvi hi ha més absències, però podríem situar-nos en un terme mitjà d'uns 80 músics.

ME: Compartiu espai, la Coral, la Banda, l'Escola de música. Heu actuat conjuntament Coral i Banda?

CR: El concert de Santa Cecília el realitzem els tres grups i sempre que hi ha hagut ocasió hem actuat conjuntament per interpretar una obra plegats.

ME: Quin director a escala municipal és el teu referent?

CR: Sincerament, no et sabia dir. Gergiev, Barenboim, Dudamel, Rattell,

Mutti, etc. tots són grans directors. Ben pensat sento que he deixat enrere aquella època en la qual et senties atret per un director en concret, i deixaves a la resta en segona fila. Tots ells són autèntics artistes que et fan sentir la música i gaudir-la. Si bé és cert que també tots ells formen part d'un circuit molt restringit a l'Olimp del mercat musical.

ME: Alumnes que actualment ocupin un lloc rellevant dintre de la música?

CR: Tenim alguns alumnes que estan exercint de mestres a primària i secundària. Altres estan treballant en escoles de música o conservatoris i al mateix temps continuen realitzant concerts amb grups tant de música que diem clàssica com de moderna: Dani Zapater, Inés Martí, Jacint Gisbert, Joan Miquel Simón, Jordi Martí, Quim Subirats, Roser

Carceller, Santi Martí, Tomàs Simón, etc.

ME: Quin és l'arranjament que més t'ha costat i del qual et sents més satisfet?

CR: Satisfet ho estic de tots, si no, no els haguéssim tocat. Quan fas un arranjament has d'aconseguir que el canvi d'instrumentació no afecti l'esperit de l'obra i per tant primer has d'impregnar-te d'aquesta essència. Has d'escoltar-la i analitzar-la per tornar-la a escriure sense que l'obra quedi ressentida. Els últims que he fet sobre cançons de l'Ovidi Montllor m'han ocupat quasi tres mesos però el resultat ha estat fantàstic. Amb autors com Bernstein he trigat fins a vuit mesos de treball fins a acabar-los.

ME: Faristol, batuta, mans?

CR: El faristol et dona molta seguretat, ja que la memòria

pot fallar-te, tot i que en alguns moments arribes a oblidar-te de la partitura i després has de passar unes quantes pàgines de cop. De la batuta en prescindeixo sovint, tot depèn del tipus d'obra, les mans ja tenen prou força pera que els músics t'entenguin.

ME: Quin seria l'instrument imprescindible dintre de la banda i quin seria l'instrument, que pel seu so, et "flipa" més?

CR: Cap instrument és imprescindible i cap imprescindible, tot depèn de l'obra, del pasatge. La banda l'entenc com un gran instrument on cada instrument li aporta un color, una tonalitat de llum i si amb això no hi ha prou, podem afegir nous instruments per enriquir més el seu color. Tots els instruments m'agraden molt, però en pot més la combinació entre ells, perquè construeix paisatges tímbrics nous i diferents segons la combinació, encara que he de confessar que la trompa és un dels que em "toca" més.

ME: Dos compositors, dos directors.

CR: Un compositor que, cada cop que l'escolto, descobreixo coses noves és, Gustav Mahler. Però hi ha tanta i tanta música i tanta de bona que, quan aprens a escoltar-la descobreixes experiències meravelloses a totes les èpoques. Karajan és un dels directors que abans comentava, de l'època en la qual et senties atret per un en concret, i és que tenia una imatge corporativa molt elaborada i va saber vendre molt i molt bé la seva imatge, però ell anava per la "pela" i per ell

mateix (llegiu el llibre de Norman Lebrecht "El mite del mestre").

ME: Si haguessis d'escriure una obra que reflecteixi el moment actual, en quin instrument la començaries i en quin l'acabaries?

CR: Començaria en un caos sonor on tot s'està tambalejant. L'oboe seria un bon instrument per començar i tot el grup per acabar-la.

ME: A quin lloc diries «no» per actuar i a quin altre et morts de ganes d'anar?

CR: No aniria a un lloc on no es respectes la dignitat dels músics i aniria a qualsevol lloc on s'agraís l'esforç de la feina feta.

ME: Quins projectes teniu?

CR: El projecte més immediat és la celebració d'uns concerts dins del cicle "Tribut a ..." que es realitzaran el proper 30 i 31 de gener de 2016 dedicats al grup de rock progressiu "The Alan Parsons Project", i que estem preparant juntament amb un grup de rock i també amb la col·laboració de quatre cantants, on farem un repàs als temes més destacats dels primers discs del grup, "Pyramyd", "Eve", "The Turn of a Friendly Card" i "Eye in the Sky". Una nova proposta que vam iniciar l'any 2013 amb el "Tribut a... Deep Purple" i que va despertar tant interès i tant d'èxit arreu de tota la geografia, i on podreu escoltar la banda de música fusionada amb els instruments elèctrics i les veus per rendir un homenatge musical a un dels grups més importants de la dècada dels 70. Així que us esperem a tots a La Fila!!

Isabel Carrasco

SECCIÓ PATROCINADA PER:

